

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku P. [...] Sp. z o.o. w W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowanego A. K.
o wydanie zaświadczenia w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 12 grudnia 2013 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z 12 grudnia 2013 r. oddalił apelację skarżącej spółki (wnioskodawcy) od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 13 maja 2013 r., który oddalił jej odwołanie od decyzji pozwanego z 20 grudnia 2011 r. Pozwany odmówił wnioskodawcy wydania zaświadczenia dotyczącego ustawodawstwa właściwego potwierdzającego, że zainteresowany A. K. w okresie wykonywania pracy we Francji od 21 września do 16 października 2011 r. podlegał polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych. Sądy decyzję pozwanego uznały za prawidłową.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na istotne zagadnienie prawne, dotyczące wykładni pojęcia „podleganie ustawodawstwu Państwa Członkowskiego” i wskazania przesłanek koniecznych do

spełnienia tego wymogu, a w szczególności odpowiedzi na pytanie czy wymóg ten zostaje spełniony przez osobę, która pomimo przerwy w zgłoszeniu do ubezpieczenia cały czas przebywała na terenie Polski i nie podlegała ustawodawstwu innego kraju oraz ustalenia wzajemnej relacji pojęć „podleganie ustawodawstwu” i „podlegania ubezpieczeniu”

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do istotnego zagadnienia prawnego, które nie ma już takiej rangi z tego powodu, że Sąd Najwyższy rozpoznał już podobne sprawy skarżącej i jednoznacznie (wyraźnie) odpowiedział na kwestię sformułowaną w zagadnieniu. Chodzi o sprawy zakończone wyrokami z 6 sierpnia 2013 r., II UK [...], zainteresowanym był N. B., z 2 października 2013 r., II UK [...], zainteresowaną była E. B., z 6 sierpnia 2014 r., II UK [...], zainteresowanymi byli M. L. i J. K. W sprawach tych wskazano, że wykładnia skarżącej jest błędna. Nieuprawniona jest przede wszystkim teza, że spełnia się podleganie polskiemu ubezpieczeniu społecznemu już tylko, gdy zainteresowany nie podlega przepisom ubezpieczeniowym żadnego innego państwa. Zaznaczyć należy, że podleganie ustawodawstwu to posiadanie tytułu do ubezpieczenia w państwie członkowskim przed delegowaniem. Tym samym, przesłanką pozostania w polskim systemie ubezpieczeń społecznych przez osobę zatrudnioną przez polskiego pracodawcę w celu oddelegowania jej do wykonywania pracy w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, określoną jako „podleganie bezpośrednio przed rozpoczęciem zatrudnienia ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym siedzibę ma pracodawca”, jest posiadanie przez pracownika statusu ubezpieczonego w Polsce w okresie poprzedzającym delegowanie (art. 14 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/09 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) Nr 883/04 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, Dz.U. UE L Nr 284, s. 1 ze zm.).

Ujmując syntetycznie wniosek o przyjęcie obecnej skargi do rozpoznania, to odwołuje się on do takiej samej argumentacji jak w poprzednich sprawach, które

spotkały się już z odpowiedzią Sądu Najwyższego. Skargi kasacyjne wnioskodawcy zostały oddalone (sprawy II UK [...] i II UK [...]) albo uwzględniono przeciwną skargę organu rentowego (sprawa II UK [...]). Uprawnione jest więc stwierdzenie, że wobec zgodnej wykładni przyjmowanej przez poszczególne składy Sądu Najwyższego w podobnych sprawach z udziałem skarżącej, zagadnienie wniosku nie wykracza już poza zwykłą wykładnię i zastosowanie prawa.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji, stosownie do art. 398⁹ § 2 k.p.c.